

De dienst van de verzoening

door: C.H. Mackintosh

“En alles is uit God, die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus en ons de bediening van de verzoening heeft gegeven, namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende en in ons het woord van de verzoening legde. Wij zijn dan gezanten voor Christus, terwijl God als het ware door ons maant. Wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen. Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem”

2 Korinthe 5:18-21

Twee Korinthe vijf is een belangrijk geïnspireerd hoofdstuk. De laatste verzen bevatten de bijzondere stelling van de volgende bladzijden. Maar eerst moeten we de aandacht vestigen op belangrijke punten die in de loop van het hoofdstuk werden voorgesteld.

Op de eerste plaats de zin waar het hoofdstuk mee begint: “Wij weten.” Dat is de taal van de christelijke zekerheid. Niet: “wij hopen.” Ook niet: “wij vrezen” of “wij twijfelen.” Dat drukt niet de zekerheid en kalme verzekering uit die het voorrecht is van het zwakste kind van God. Helaas, genieten maar weinigen deze zekerheid, deze kalme verzekering. Sommigen menen, dat het verwaand is, om te zeggen: “wij weten.” Zij schijnen te denken, dat twijfel en vrees de juiste houding is van de ziel. Dat het onmogelijk is om zeker te zijn. Dat het meeste wat we kunnen verwachten is een vage hoop van de hemel te bereiken als we sterven.

Als de zekerheid rustte op iets van ons, dan zou het dwaas zijn om zekerheid te koesteren, dan zou onze hoop vaag zijn. Maar dat is niet zo. De grond ligt buiten ons en moet alleen gezocht worden in het eeuwige woord van God. Dit maakt het zo eenvoudig, dat het rust op de waarheid van Gods Woord. Ik ben er zeker van, omdat Gods Woord waar is. Een schaduw van onzekerheid van mijn kant, zou bewijzen: een gebrek aan gezag of zekerheid in het Woord van God. Nee, de christen rust op de trouw van God. Als je twijfelt aan het eerste, betwijfel je ook het laatste.

Dit eenvoudig beginsel kunnen we begrijpen door onze omgang met elkaar. Als iemand iets tegen mij zegt en betwijfel dat, of ik voel alleen maar twijfel, zonder die uit te spreken, betwijfel ik ook zijn geloofwaardigheid. Is hij betrouwbaar, dan hoef ik niet te twijfelen. Mijn zekerheid is verbonden met zijn geloofwaardigheid. Heeft hij gezag dan kan ik berusten in de zaak. Een getuigenis van een mens aannemen en daarin te rusten, op het gezag van een betrouwbare getuige. “Als wij het getuigenis van de mensen aannemen, het getuigenis van God is groter.” (1Joh.5:9) “Als Ik de waarheid zeg,

waarom gelooft u Mij niet?” (Joh. 8:46). Hij doet een beroep op de waarheid, van wat Hij zegt als een reden, waarom of de grond waarop Hij verwachtte, dat Hij geloofd zou worden.

Het is een belangrijk beginsel. Er is een sterke neiging om in zichzelf de grond van de zekerheid te zoeken. Om te bouwen op gevoelens, ervaringen en oefeningen in het tegenwoordige of verleden. Te zien op een bijzondere weg, waardoor we gegaan zijn. Of naar zekere indrukken en overtuigingen in eigen gedachten om te zien, om daarin de grond te vinden van ons vertrouwen, de waarborg voor ons geloof. Dit helpt niets. Het is onmogelijk om op deze manier vrede en kalmte te vinden. Gevoelens, hoe waar en echt ze ook zijn, veranderen en verdwijnen. Ervaringen, hoe reëel ook, kunnen gebrekkig blijken te zijn. Indrukken en overtuigingen kunnen verkeerd zijn. Daarin is geen vaste grond voor christelijke zekerheid te vinden. Alleen in het Woord van God vinden we die. Alleen in het onveranderlijke en eeuwige Woord van God, dat is voor eeuwig gevestigd in de hemel (Ps. 119:89). God heeft dat verheerlijkt naar de standvastigheid van Zijn Naam en dat alleen geeft vrede aan de ziel en vastheid voor het gemoed.

Alleen door de genadige dienst van de Heilige Geest kunnen we vasthouden aan dat Woord. Maar het is Zijn Woord en dat Woord alleen is de grond voor alle christelijke zekerheid. Het is de ware grondslag en gezag voor de christen voor de hele praktijk en levensacties. Wij kunnen dit niet eenvoudig genoeg aannemen.

We kunnen alleen zeggen: “wij weten,” als we Gods Woord aannemen als enige grond van ons persoonlijk vertrouwen. Het geeft niets of we steunen op menselijk gezag. Velen hebben de bitterheid geproefd van het steunen op menselijke bevelen en leer. Dat eindigt altijd in teleurstelling en verwarring. Op het zand van menselijke gezag bouwt men geen huis. Alleen op de rots van Gods eeuwige waarheid, die blijft voor

eeuwig. Gods Woord deelt Zijn standvastigheid mee aan de ziel, die daarop leunt. “Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten.” (Jes.28:16)

Zoals de grondslag is, zo is het geloof, dat daarop gebouwd is. Het is belangrijk om te proberen de zielen op te bouwen alleen op de Gods kostbare Woord. Let op de zorg van Paulus in deze zaak. “En toen ik bij u kwam, broeders, kwam ik niet met uitnemendheid van woorden of wijsheid u het getuigenis van God verkondigen. Want ik had mij voorgenomen niets onder u te weten dan Jezus Christus, en Die gekruisigd. En ik was bij u in zwakheid, in vrees en in veel beven; en mijn woord en mijn prediking bestond niet in overredende woorden van wijsheid, maar in betoon van de Geest en van kracht, opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid van mensen, maar in de kracht van God.” (Kor.2:1-5)

Wat een voorbeeld voor alle predikers en leraars. Paulus verkondigde het getuigenis van God, niets meer en niets minder. Niets anders. En dat niet alleen, maar hij gaf dat getuigenis, zo, dat hij de zielen van zijn hoorders rechtstreeks met de levende God verbond. Paulus wilde niet dat de Korinthiërs op hem zouden steunen. Nee, hij beefde van angst dat zij dat zouden willen doen. Hij zou hen een groot ongelijk hebben aangedaan, als jij op enige wijze tussen hen en de ware bron van alle vertrouwen en gezag was gaan staan. Als hij er ze toe had gebracht om op hem te bouwen, dan zou hij ze van God beroofd hebben. Wat een ongelijk zou dat geweest zijn. Geen wonder, dat hij bij hen in zwakheid en vrees en veel beven was. Zij waren blijkbaar geneigd om menselijk leiders te volgen en zo de werkelijkheid van persoonlijke gemeenschap met, en afhankelijkheid van God, te missen. Daarom bepaalde hij zich tot het getuigenis van God. Hen alleen te geven, wat hij zelf van de Heer ontvangen had. (zie 1Kor.11:23; 15:3) Opdat het zuivere woord in zijn doorgang van de bron in God naar de Korinthiërs niet zou worden veranderd of gekleurd worden met zijn eigen gedachten over dat woord.

In 1Thes.2:13 lezen we hetzelfde: “En daarom ook danken wij God onophoudelijk, dat u, toen u van ons het woord van de prediking van God hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, zoals het waarlijk is, als Gods woord, dat ook werkt in u die gelooft.” Had hij zichzelf gezocht, dan zou hij blij geweest zijn om invloed over de Thessalonikers te krijgen, door ze aan zich te verbinden en ze op hem te laten steunen. Nee, hij verheugt zich, ze in levend contact, in directe verbinding met God zelf te zien. Als de ziel niet in levende verbinding met God staat, is er in werkelijkheid niets gebeurd. Dit is altijd het gevolg van ware dienst net zo goed als dat het doel is van de ware dienstknecht.

Mensen volgen, aannemen wat zij zeggen, omdat zij het zeggen, gehechtheid aan predikers om hun stijl en manier van doen of omdat ze zo heilig, afgezonderd en

toegewijd zijn, loopt allemaal op niets uit. Menselijke banden knappen gauw af. Het geloof dat steunt op wijsheid van mensen is hol en niets waard. Niets is blijven, dan alleen dat geloof, dat rust op het getuigenis en in de kracht van de enige ware God.

De vijand probeert de zielen af te leiden. Weg van Christus, van God, van de Heilige Schriften. Hij tracht ze te laten bouwen op iets, dat minder is dan de waarheid. Het geeft niet wat het is, als het maar niet Christus is. Het kan verstand, overleveringen, godsdienst, menselijk priesterschap, vleeselijke piëtiesme, heiligheid in het vlees, sektegeest, zedelijkheid, goede werken, zogenaamde dienst, menselijke invloed, bescherming, filantropie, alles, behalve Christus, behalve Gods Woord, behalve een levend, persoonlijk, direct geloof in de levende God zelf.

De gelovige moet duidelijk weten op welke grond hij staat. Hij moet kunnen zeggen: “ik weet” en niet “ik hoop.” Er moet zekerheid zijn. “Want wij weten, dat als onze aardse tent waarin wij wonen, afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig huis, in de hemelen.” (2Kor.5:1)

Dat is de taal van het geloof, van een christen. Rustig, duidelijk en zeker, want alles is van God. Het “als” heeft betrekking op het aardse huis. Dat kan verdwijnen, tot stof vergaan. Al wat tot dit aards toneel behoort, draagt het stempel van de dood. Het verandert, gaat voorbij. Maar het Woord van God blijft tot in eeuwigheid en het geloof, dat het Woord aangrijpt en daarop rust, heeft deel aan die eeuwige standvastigheid. Het stelt iemand in staat om te zeggen: “ik weet, dat ik heb.” Alleen het geloof kan dit zeggen. Het verstand komt niet verder dan: “ik twijfel.” Het bijgeloof: “ik vrees.” Het geloof zegt: “ik weet en ben er zeker van.”

Een ontrouwe leraar zei tot een stervende vrouw, die hij met ontrouwe redeneringen had beziggehouden: “Houd vast Marie.” Maar zij antwoordde: “Ik kan niet vasthouden, want je hebt ons nooit iets gegeven om vast te houden.” Hij had haar twijfel gepredikt, maar niets om te geloven; en in haar laatste ogenblikken was de ontrouw haar niet tot steun.

Hoe anders is het met een gelovige; die eenvoudig en nederig op de rots staat van de Heilige Schrift. Die kan rustig zeggen met 2Tim.4:6-8 “Want ik word al als een drankoffer uitgegoten en de tijd van mijn heengaan is aangebroken. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Overigens is voor mij de kroon van de gerechtigheid weggelegd, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij in die dag zal geven; en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad.” Vindt u het moeilijk om de kalme zekerheid van 2Kor.5:1 samen te lezen met het zuchten van vers 2. Maar die moeilijkheid verdwijnt als we de reden van dit zuchten horen. “Immers, in deze tent zuchten wij, terwijl wij vurig verlangen met onze woning die uit de hemel is, overkleed te worden; als wij namelijk, hoewel bekleed,

niet naakt bevonden worden. Immers, wij die in deze tent zijn, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt.” De zekerheid, dat we een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, een eeuwig in de hemel, laat ons zuchten, omdat te bezitten. Niet twijfel of onzekerheid of het gewicht van schuld en vrees. Nog minder zuchtte Paulus omdat hij de begeerte van het vlees of van zijn gemoed niet kon voldoen of omdat hij vergankelijke bezittingen van de wereld niet had. Nee, hij verlangde naar de hemelse woning. De goddelijke, de werkelijke, de eeuwige. Hij voelde de last van de arme afbrokkelende tabernakel, de enige band, die hem met het toneel om hem heen verbond en dat voelde hij als een blok aan het been, dat hij graag kwijt wou.

Als er enige twijfel bij hem was geweest over de hemelse woning zou hij en kon hij niet hebben gezocht om die te bezitten. De mensen willen pas hun lichaam kwijt als ze zeker zijn, dat ze een beter hebben. Zij willen het tegenwoordige leven vasthouden en sidderen voor de gedachte aan de toekomst, die donker en onzeker is. Zij zuchten bij de gedachte om dit lichaam te moeten verlaten. Paulus zuchtte, omdat hij er in was. Wat een verschil. De Schrift spreekt nooit over een gelovige, die zucht onder de zonde, schuld, twijfel of vrees of zucht naar rijkdom, genot van deze wereld.

Helaas zuchten wij soms uit onwetendheid van onze ware positie in een opgestane Christus en ons deel in de hemel. Paulus voelde de last van de aardse tent en verlangde vurig om die af te leggen en bekleed te worden met de hemelse.

Er is volledig overeenstemming tussen “wij weten” en “wij zuchten.” Als we niet zeker zijn van onze woning in de hemel, dan willen wij ons aardse huis zo lang mogelijk vasthouden. Dat zien we om ons heen. De mensen hangen aan het leven. Zijn bang voor de toekomst, die voor hun duister en donker is. Zij willen van God niet weten, ook niet van Zijn woord, hebben de rustbrengende kracht van Zijn liefde nooit ervaren. Zij zien Hem als een boze Rechter in plaats van de zondaarsvriend. Een rechtvaardig God en een Heiland. De rechtvaardige Rechtvaardiger.

Maar een christen kan zeggen:

Ik heb een huis in de hemel. Vrij van zonde en leed. Een gebouw door eeuwige liefde ontworpen en gebouwd voor mij. De genadige Vaderhand heeft dit gezegend verblijf gebouwd. Van alle eeuwigheid was het ontworpen de woonplaats van God. Het bloed van de Heiland heeft mij het recht daarop gegeven. Hij ging in de dood om mij eeuwige rust te verschaffen.¹

>De gelovige verlangt er naar vrij te zijn en overkleed te worden met een lichaam, dat past bij zijn nieuwe eeuwige toestand. Een lichaam van de nieuwe schepping, volmaakt vrij van alle sterfelijkheid. Op de

opstandingmorgen, als de doden in Christus zullen opstaan. De levend overgeblevenen in een ogenblik zullen veranderd worden. Als de dood verslonden wordt tot overwinning en sterfelijkheid zal verslonden worden tot leven. Daarnaast zullen wij overkleed worden. De ongekende toestand is niet het doel. Als wij afwezig uit het lichaam zijn dan zullen wij bij de Heer zijn en ontbonden te zijn en bij Christus te zijn is verreweg het beste. De Heer Jezus wacht op die heerlijke vervulling en wij wachten met Hem. Ondertussen: “zucht de hele schepping en tezamen in barensood is tot nu toe. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam. Want wij zijn behouden geworden in de hoop. Een hoop nu die men ziet, is geen hoop; want wie hoopt er op wat hij ziet? Maar als wij hopen op wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding.” (Rom.8:22-25)

Dit is het antwoord op de vraag: “Waarom zucht de gelovige?” Hij zucht, met de schepping mee, waarmee hij verbonden is door een lichaam van zonde en dood. Een lichaam van vernedering. Hij zucht om de treurige toestand die hij om zich heen ziet. Hij hoort het gejammer van smart, het geroep van benauwdheid en ziet onderdrukking, geweld, bederf, tweedracht, harteloze laagheid en zijn slachtoffers. De dorens en de distels. De verschillende versturende krachten in de zedelijke en politiek wereld. Ziekte en ellende, de roep van de armen en behoeftige, de weduwe en de wees en hij kan alleen maar een zucht opzenden en verlangen naar het ogenblik “dat ook de schepping zelf zal worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God.” Het is onmogelijk voor een christen niet te zuchten.

De gezegende Meester zelf zuchtte. “Toen Jezus haar dan zag wenen en de Joden die met haar waren meegekomen, zag wenen, werd Hij verontwaardigd in de geest en ontroerd; en Hij zei: Waar hebt u hem gelegd? Zij zeiden tot Hem: Heer, kom en zie. Jezus weende.” (Joh.11:33-35) Van waar kwamen die tranen? Was Hij niet de Levensvorst - De Opwekker van de doden - De Overwinnaar van de dood - De Plunderaar van het graf? Hij zuchtte in medelijden met de voorwerpen van Zijn liefde en met het hele toneel om Hem heen. Zijn zuchten kwam uit de diepte van een volmaakt menselijk hart, dat de ware toestand van de mensen en in het bijzonder dat van Israël voelde. Hij zag om Zich heen de vruchten van de zonde. Hij voelde voor de mens, voor Israël. “In al hun benauwdheid was Hij benauwd.” (Jes.63:9) Een man van smarten en verzocht in krankheden. Hij genas iemand en droeg in Zijn geest de werkelijkheid, van hetgeen Hij genas. Hij genas ziekte en smart niet op een makkelijke manier. Nee, als mens ging Hij er in naar de oneindige volmaaktheid van Zijn Goddelijke natuur. Hij droeg het in Zijn Geest voor God. Volmaakt vrij ervan en er boven verheven ging Hij in genade er in, vrijwillig, zo alsof Hij het proefde en ondervond en wist, zoals niemand anders, dat kon doen.

¹ Dit zal een aanhaling uit een lied zijn. Maar ik heb niet de originele tekst Misc. Writ. Dl.4 bl.60-62

Dit wordt meegedeeld in Mattheüs 8:16 en 17. “Toen het nu avond was geworden, brachten zij tot Hem vele bezetenen, en Hij dreef de geesten uit met een woord en Hij genas alle lijdenden, opdat vervuld werd wat gesproken is door de profeet Jesaja, die zei: 'Hijzelf heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten gedragen.'”

Wij hebben geen idee, wat het hart van de Heer voelde, toen Hij door deze smartelijke, zondige wereld ging en wij kennen de werkelijkheid niet van Zijn lijden door het te beperken tot wat Hij op het kruis onderging. Als wij niet bedenken, dat Hij God was over alles, gezegend tot in eeuwigheid, dat Hij alles zag en voelde wat een menselijk hart in staat is om te voelen, dan is dat een treurig verlies. De Heer Jezus, de Overste Leidsman van onze behoudenis (Hebr.2:10) is door lijden volmaakt. Daar wordt onderscheid gemaakt tussen het “lijden van de dood” en “het lijden van de Overste Leidsman van onze behoudenis.” Hij heeft voor alles de dood gesmaakt en nadat Hij dat gedaan had, zien wij Hem met eer en heerlijkheid gekroond. Maar om vele zonen tot heerlijkheid te leiden, moest Hij volmaakt worden door lijden. Alle gelovigen weten, dat er Één aan de rechterhand van de majesteit in de hemelen zit, die, in deze wereld van zonde en ellende iedere vorm van lijden, iedere beker van smart heeft gevoeld, die bij mogelijkheid een menselijk hart heeft gekend. Hij zegt: “Gij weet mijn versmaadheid, en mijn schaamte, en mijn schande; al mijn benauwers zijn voor U. De versmaadheid heeft mijn hart gebroken, en ik ben zeer zwak; en ik heb gewacht naar medelijden, maar er is geen; en naar vertroosters, maar heb ze niet gevonden.” (Ps.69:20)

Aandoenlijk is dat. Maar we gaan dat onderwerp hier niet voortzetten.

Waarom zucht de gelovige? Die zuchten komen voort uit de goddelijke natuur, die hij nu bezit en daarom kan dat niet veroorzaakt worden door twijfel of vrees. Ook niet door de zelfzuchtige wensen van het onverzadigbare verlangen van zijn oude natuur. Maar het eeuwige leven door het geloof in Christus en de zekerheid van het bezit van het huis niet met handen gemaakt, een eeuwig in de hemel, maken, dat hij verlangt naar die gezegende, onverwoestbare woning, en te zuchten door zijn verbinding met een zuchtende schepping, zowel als medelijden er mee.

Verder bewijs staat in 2 Korinthe 5:5 en 6. “Hij nu die ons hiertoe heeft bereid, is God, die ons het onderpand van de Geest gegeven heeft. Daarom hebben wij altijd goede moed, en weten dat wij, zolang wij in het lichaam wonen, niet bij de Heer wonen (want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen); maar wij hebben goede moed en willen liever ons verblijf in het lichaam verlaten en bij de Heer inwonen.”

Dat zijn twee hoofdwaarheden:

- 1 de gelovige is het werk van Gods handen en;

2 God heeft hem het onderpand van de Geest gegeven

Wonderlijke, heerlijke, feiten! Die zijn onze belangstelling ten volle waard. Iedereen, die eenvoudig en hartelijke geloofd in de Heer Jezus is het werk van Gods handen. God heeft hem opnieuw geschapen in Christus Jezus. Er is geen enkele reden om zijn aanneming door God te betwijfelen, voorzover God nooit Zijn eigen werk kan betwijfelen. Dit doet Hij evenmin in Zijn nieuwe schepping, als Hij dat deed in de oude. Toen God op Zijn werk neerzag in Genesis, was het niet om te oordelen of in twijfel te trekken, maar het zeer goed te verklaren en Zijn welbehagen er over uit te drukken.

Als God nu op de zwakste gelovige ziet, ziet Hij in hem het werk van Zijn eigen handen en zal Zijn eigen werk niet betwijfelen. God is een rotsteen. Zijn werk is volmaakt en de gelovige is Gods werk en daarom heeft Hij hem verzegeld met de Heilige Geest.

Dezelfde waarheid staat in Efeze 2. “Want wij zijn, zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God tevoren heeft bereid, opdat wij daarin zouden wandelen.” Dat is belangrijk, de waarheid van God over wat een christen, het werkelijke christendom, is. Niet een gevallen verloren schuldig zondaar, die zichzelf tracht op te werken tot iets, dat geschikt is voor God. Precies het omgekeerde. Het is God, rijk in Zijn genade, op grond van het verzoeningswerk van Christus, die een dood, waardeloos veroordeeld mens, een schuldige zondaar opneemt en hem opnieuw scheidt in Christus. God begint als het ware opnieuw. De mens in Christus op een nieuwe grondslag te vormen. Deze keer niet een onschuldig wezen op grond van de schepping. Maar als een gerechtvaardigde in een opgestane Christus. Geen menselijke inspanning om de oude toestand van een mens te verbeteren. Maar Gods nieuwe maaksel in een opgestane, ten hemel gevaren en verheerlijkte Christus. Niet het eigen kleed dat opgelapt is door menselijke uitvinding. Maar het is Gods nieuw kleed in de persoon van Christus, die in oneindige genade neergedaald is in het stof van de dood. Hij heeft omwille van ons het oordeel over de zonde ondergaan. De rechtvaardige toorn van God, die de zonde haat. Opgestaan is uit de dood door de heerlijkheid van de Vader en het Hoofd van de nieuwe schepping is geworden. Het begin van de schepping van God. (Op.3:14)

Als Christus het begin is van de schepping van God, moeten wij beginnen bij het begin, anders hebben we niets gedaan. We kunnen werken, met oprechte en uiterste inspanning, beloven en besluiten, proberen onze toestand te verbeteren, onze loop te veranderen. Maar al die tijd zijn we in de oude schepping, die volledig terzijde is geschoven en onder het oordeel van God staat. We zijn niet bij het begin van Gods nieuwe schepping begonnen. We hebben onze energie tevergeefs gebruikt. We hebben geprobeerd iets te verbeteren, dat God heeft geoordeeld. Wij hebben gedaan als een man, die zijn huis heeft geschilderd en behangen, maar wat door het gemeentebestuur was

beoordeeld als bouwvallig en diende te worden afgebroken. Is dat niet dwaas? Maar als dat dwaas is, wat is dan iemand, die een veroordeelde natuur, een veroordeelde wereld probeert te verbeteren? Zij jagen een doel na, dat vroeger of later, eindigt in teleurstelling en verwarring.

Laten alle christenen dat goed begrijpen. Alle christelijke schrijvers, predikanten en leraars. Dit is "waarheid voor deze tijd." Het is noodzaak zielen te helpen. Hun lasten weg te nemen. Hun moeilijkheden op te lossen. Hun duisterheden te verjagen. Velen zijn bezig met het vruchteloze schilderen en behangen van een veroordeeld huis. God heeft hierover het oordeel uitgesproken vanwege de hopeloze vervallen toestand. Ze repareren en weten niet, dat het hele gebouw binnenkort wordt afgebroken.

Velen doen dat in oprechtheid. Velen met pijnlijke oefeningen van de ziel en tranen, omdat ze geen voldoening kunnen vinden voor hun harten met iets dat opgelapt is. God kan niet bedrogen worden door oppervlakkig werk, door uiterlijke schijn. We moeten ons hele vertrouwen stellen op het begin van de schepping van God.

Laten we onszelf afvragen: "Probeer is een ruïne op te knappen?" Zoek ik de oude natuur te verbeteren? Of heb ik mijn plaats gevonden in Gods nieuwe schepping, waarvan Christus het Hoofd en het begin is? Uzelf te willen verbeteren is een hopeloze zaak. Oprechte pogingen daartoe zijn hopeloos.

U kunt niet van uw vernieuwde natuur zeggen: "Gods maaksel. Uw doen, uw godsdienstige oefeningen, uw pogingen om de wet te houden kan onmogelijke Gods maaksel genoemd worden. Het is uw maaksel en niet van God. Hij kan het niet erkennen, kan het niet verzegelen met Zijn Geest. Het deugt niet. Als u niet kan zeggen: "Hij nu die ons hiertoe heeft bereid, is God"² dan hebt u niets. Dan bent u nog in uw zonden. U bent niet bij het begin van God begonnen. U bent nog in het vlees en de stem van de Heilige Schrift verklaart: "En zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen." (Rom.8:8)

Een mens buiten Christus is in het vlees. Hij mag godsdienstig zijn, zedelijk, beminnenswaardig, weldadig, een uitnemend meester, een edelmoedige vriend, een gulle gever, een joviale compagnon, een beschermer van de arme, oprecht en eerbaar in al zijn handelingen, een welsprekend prediker en een geliefde schrijver, maar als hij niet in Christus is, maar in het vlees, dan kan hij daarom God niet behagen. Dat is ernstig! Alles bezitten, wat door de mensen uitmuntend wordt genoemd en toch niet in Christus zijn. Maar in zijn zonden. In het vlees. In de oude schepping. In het geoordeelde huis. Het is geen kwestie van grove zonden of een slecht leven, in zijn verschillende afschuwelijke vormen van onzedelijkheid, in diepe en donkere schaduwen. Nee, de verklaring van de Schrift

luidt: "dat zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen." Dit is verootmoedigend en vraagt diep nadenken van iedere ernstige ziel.

Misschien is het u niet duidelijk wat er met de uitdrukking "in het vlees" wordt bedoeld. Daarom willen we er aan herinneren, dat de Schrift spreekt van "twee mensen." De eerste mens en de Tweede mens. Deze beide mensen worden voorgesteld als de hoofden van twee onderscheiden rassen.

De gevallen Adam is het hoofd van het ene ras. De opgestane Christus het Hoofd van het andere. Het feit alleen dat er een Tweede mens is, bewijst al, dat de eerste mens terzijde is gesteld. Want als de eerste mens onberispelijk was geweest, zou er geen plaats voor de tweede geweest zijn.. Dat is duidelijk. De eerste mens is geheel verloren – een onherstelbaar verval. De funderingen van het oude gebouw zijn bezweken; en al schijnt het voor de mens, nog te staan en nog gerepareerd te kunnen worden, in Gods oog, is het geheel terzijde gezet. Een Tweede mens – een nieuw gebouw – is opgericht op de stevige en onvergankelijke fundering van verlossing. Daarom lezen wij in Genesis 3, dat God "de mens uit de hof van Eden wegzond. Hij stelde ten Oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer bewoog, om de weg naar de boom des levens te bewaken. (Gen.3:23,24)

De eerste mens was uitgedreven en iedere mogelijke terugkeer was voor hem als zodanig afgesloten. Hij kon alleen terug door "een nieuwe en levende weg", namelijk door de gescheurde voorhang van het vlees van de Heiland. Het flikkerende zwaard, bewoog heen en weer zodat er geen weg was voor de eerste mens, om tot zijn vorige staat terug te keren. De enige hoop was nu door het zaad van de vrouw – de Tweede mens!

Het flikkerende zwaard verklaarde in beeldvorm, maar toch in duidelijke taal, de waarheid, die in het Nieuwe Testament voorkomt, daar ontdaan van alle beeldvorm of schaduw, namelijk, dat "die in het vlees zijn, God niet kunnen behagen" – "u moet opnieuw geboren worden." Iedere onbekeerde maakt deel uit van het ras van de eerste mens, gevallen, terzijde gezet en uitgedreven. Hij is een lid van de eerste Adam – het oude ras – een steen in het oude vervallen, veroordeelde gebouw.

Zo zegt de Schrift het. Het hoofd en zijn ras gaan samen. Zoals de ene is, is de ander. Wat waar is van het een, is waar van het ander. In Gods oog zijn ze absoluut gelijk. Was Adam gevallen, toen hij hoofd werd van een geslacht? Uitgedreven? Terzijde gezet? Ja, volgens de Schrift. Dan is de onbekeerde, de niet wedergeboren lezer, ook gevallen, uitgedreven en terzijde gesteld. Zoals het Hoofd is, zo is het lid. Ieder lid in het bijzonder – als de leden samen – zij zijn onafscheidelijk, zoals de goddelijke openbaring ons meedeelt.

Was terugkeren voor het gevallen hoofd onmogelijk? Ja. De Schrift zegt, dat het flikkerende zwaard zich

² 2 Kor.5:5

heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken. Dan is het onmogelijk dat, de onbekeerde, de niet wedergeboren ziel zichzelf kan verbeteren of zichzelf geschikt kan maken voor God. Het gevallen hoofd kon niet terug, het gevallen lid ook niet. “Die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.” Dat wil zeggen, die op de aarde nog op de oude manier leven, in de oude schepping, lid zijn van de eerste Adam, deel uit maken van dat oude gebouw, deze kunnen God niet behagen. U moet opnieuw geboren worden. Vernieuwd in de diepste oorsprong en bron van uw wezen. Hij moet worden, Gods maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen. (Ef.2:10) Hij moet kunnen zeggen, in de taal van onze tekst: “Hij nu die ons hiertoe heeft bereid, is God.” (2Kor.5:5)

Dit voert ons tot een ander punt. Hoe kan men in die wondervolle positie komen? Hoe kan iemand zulke taal spreken? Hoe kan een mens, die zijn totale verval ziet, omdat hij verbonden is met de eerste mens, die in de oude schepping staat, als een steen in dat oude gebouw – Hoe kan die een plaats bereiken, waar hij God kan behagen? Daar geeft de Schrift ook een duidelijk antwoord op. Een Tweede Mens is op het toneel verschenen. Het zaad van de vrouw en tegelijk God over alles, geprezen tot in eeuwigheid. In Hem begint alles opnieuw. Hij kwam in deze wereld, geboren uit een vrouw, gekomen onder de wet, vrij van alle smet van zonde, persoonlijk vrij van iedere eis van zonde en dood, te midden van een verloren wereld, een schuldig mensenras, Hijzelf, dat zuivere, onbevleete tarwegraan.

Hij ligt als een baby in de wieg, groeit op als een jongeling onder het ouderlijke dak, werkt als man in een timmerwinkel te Nazareth, wordt gedoopt in de Jordaan – waar al het volk, terwijl zij hun zonden beleden, werd gedoopt – Hijzelf zondeloos maar alle gerechtigheid vervullend en in volmaakte genade zich verenigend met het berouwhebbende overblijfsel van het volk Israël, gezalfd met de Heilige Geest tot een werk, dat voor Hem lag. In de woestijn hongerig en moe, hoeveel verschil is er met de eerste mens, die woonde in het midden van een paradijselijke scheppingsverrukking, zie wij Hem door Satan verzocht en er overwinnend uitkomen. We zien Hem het pad van Zijn openbare dienst gaan. En wat een dienst! Onophoudelijk zwoegen en arbeiden met vermoeidheid, waken, verdriet, honger en dorst. Slechter af dan de vogels en de vossen, had de Zoon des Mensen niet, waar Hij het hoofd op kon neerleggen. De tegensprekingen van de zondaars overdag, 's nachts op de berg.

Dat was het leven van deze Gezegende. Maar nog meer. Hij stierf, onder het gewicht van de schuld van de eerste mens. Hij stierf om de zonde van de wereld weg te nemen en de betrekking van God met de wereld geheel te veranderen, zodat God met de mens en de wereld kon handelen op de grondslag van verlossing, in plaats van op de oude grond van zonde. Hij stierf voor het volk Israël. Hij smaakte de dood voor ieder mens.

Hij stierf, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen. Hij leed voor de zonden. Hij stierf en werd begraven naar de Schriften. Hij ging door alles – voldeed aan alle eisen – betaalde alles, voleindigde alles. Hij ging in het stof van de dood en lag in het donker stille graf. Hij daalde af in onderste delen van de aarde. Hij daalde tot op de bodem van alles. Hij verdroeg de straf over de mens uitgesproken. Hij betaalde de boete, droeg het oordeel, ledigde de beker van de toorn, ging door elke vorm van menselijk lijden en beproeving. Wordt in alle dingen verzocht, uitgenomen de zonde. Hij nam alles weg, wat een verhindering was en toen Hij alles volbracht had, gaf Hij Zijn Geest over in handen van Zijn Vader en Zijn kostbaar lichaam werd in een graf gelegd, waarin de reuk van de dood nog nooit geweest was.

Nog meer. Hij stond op. Overwinnend over alles! Als het Hoofd van de nieuwe schepping. Het begin van de Schepping van God. De eerstgeborene uit de doden. De eerstgeborene onder vele broeders. En nu is de Tweede mens voor God, gekroond met eer en heerlijkheid, niet in een aards paradijs, maar aan de rechterhand van de Majesteit in de hemel. Deze Tweede mens is de laatste Adam, omdat er niemand na Hem komt, we kunnen niet verder dan de laatste. Er is nu maar één Mens voor God. De eerste is terzijde gezet. De laatste is aangesteld, En zoals de eerste mens het gevallen hoofd van een gevallen geslacht is geweest, zo is de laatste Adam het opgestane Hoofd van een gered, gerechtvaardigd en aangenomen geslacht.

Het Hoofd en zijn leden zijn onscheidbaar verenigd – al de leden samen en ieder lid afzonderlijk. Zij zijn aangenomen in Hem “zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld.” (1Joh.4:17) Er is niets voor God, dan Christus, het Hoofd en het lichaam, het Hoofd en ieder persoonlijk lid zijn onlosmakelijk verbonden, onscheidbaar en eeuwig. God denkt over de leden, zoals Hij denkt over het Hoofd, heeft ze lief, zoals Hij Hem liefheeft. Deze leden zijn Gods maaksel, tot één lichaam gemaakt door Zijn Geest in het lichaam van Christus en in Gods tegenwoordigheid, omdat we op geen andere grond kunnen staan voor God, geen andere rang, plaats of positie dan “in Christus.” Zij zijn niet langer in het vlees, maar in de Geest. Zij kunnen God behagen, want zij bezitten Zijn natuur en zijn verzegeld met Zijn Geest en worden geleid door Zijn Woord. God is het, die ons juist daartoe bereid heeft en God moet zich altijd verheugen in Zijn eigen maaksel. Hij zal nooit een aanmerking maken op of het werk van Zijn eigen hand veroordelen. “Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is” (Deut. 32:4). Vandaar moet de gelovige, als Gods maaksel, volmaakt zijn. Hij is in Christus en dat is genoeg – genoeg voor God – genoeg voor het geloof – genoeg voor eeuwig.

Als er iemand zou vragen: “Hoe kan men dat alles bereiken?” Dan antwoordt de Schrift. “Door het geloof.” “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel,

maar is uit de dood overgegaan in het leven.” (Joh.5:24) Als u aandachtig het begin van ons hoofdstuk hebt gevolgd, zult u iets kunnen begrijpen van de ernst en gewicht van het onderwerp, dat we naderen, namelijk: “de rechterstoel van Christus.” Als het waar is, dat de gelovige, Gods maaksel is. Als hij werkelijk een lid van Christus is – verbonden met de tweede Adam – ingebonden in het bundeltje der levenden³ met de opgestane en verheerlijkte Heer. Als dit alles waar is en Gods Woord zegt ons, dat het zo is. Dan is het duidelijk, dat de rechterstoel van Christus bij geen mogelijkheid de positie van de gelovige aantast of op enigerlei wijze onvriendelijk voor hem kan blijken te zijn.

Het is een plechtige en ernstige zaak met gewichtige gevolgen voor iedere dienaar van Christus en is bedoeld om een heilzame invloed op het hart en geweten uit te oefenen van ieder mens. Maar dat doet het alleen, als het gezien wordt vanuit het juiste standpunt. Niemand kan de zegen ervan smaken, als hij over de rechterstoel nadenkt, als hij die ziet als de plaats, waar de grote kwestie van eeuwig heil beslist moet worden. En toch doen velen dat! Als men de eenvoudige waarheid niet, van: “God is het, die ons juist hiertoe bereid heeft” en de rechterstoel gaat zien als iets, dat ons tenslotte nog veroordelen kan.

Dat is jammer van beide. Het onteert God en verstoort de vrede en vrijheid van de ziel. Want men kan geen vrede genieten, zolang men er aan twijfelt of het heil wel vaststaat. Dat is onmogelijk. De vrede van de gelovige rust op het feit, dat iedere vraag goddelijk en eeuwig geregeld is, daarom kan er voor de rechterstoel van Christus of op elk ander tijdstip geen vraag rijzen. DE Heer Jezus zegt over die vraag: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven.” (Joh.5:24) De Heer gebruikt het woord “oordeel” niet “veroordeling.” Hij verzekert de gelovige, dat hij nooit in het oordeel zal komen en dit in onmiddellijk verband met de mededeling, dat de Vader niemand oordeelt, maar dat Hij al het oordeel aan de Zoon heeft gegeven. (Joh.5:22) En ook: “Want zoals de Vader leven heeft in Zichzelf, zo heeft Hij ook de Zoon gegeven leven te hebben in Zichzelf; en Hij heeft Hem macht gegeven oordeel uit te oefenen, omdat Hij de Mensenzoon is.” (Joh.5:26,27)

Hij, aan wie alle oordeel is overgegeven, die alleen gezag heeft om het oordeel uit te voeren, door het besluit van de Vader, deze gezegende Persoon verzekert ons, dat , als we naar Zijn Woord horen en in Hem geloven, die Hem gezonden heeft, wij nooit in het oordeel zullen komen.

Dat is duidelijk en beslissend. Dat stelt het hart volmaakt gerust. Het neemt elke onzekerheid weg en leidt de ziel in een rust, die door geen enkele kwestie ooit kan worden verstoord. Als Hij, die alle oordeel in

Zijn hand heeft, en alle gezag heeft om het uit te voeren – als Hij mij verzekert, dat ik nooit in het oordeel zal komen, ben ik volmaakt voldaan. Ik geloof Zijn Woord en rust in de gelukkige zekerheid, wat de rechterstoel van Christus ook voor anderen mag zijn, ze kan niet onvriendelijk voor mij zijn. Het Woord van God blijft tot in eeuwigheid en dat zegt mij, dat ik nooit in het oordeel zal komen.

Maar misschien vindt u het moeilijk, of zelfs onmogelijk, deze gehele vrijstelling van oordeel, te verenigen met wat de Heer zegt: “voor elk ijdel woord, dat de mens zal spreken zullen zij rekenschap geven in de dag des oordeels.” Als een mens het oordeel moet ondergaan, zal hij rekenschap moeten geven van elk ijdel woord. Een ernstige gedachte! Daar kan een mens niet aan ontsnappen. Al het mogelijk was, één enkel woord te laten voorbijgaan, zou dat oneer zijn voor de rechterstoel en een teken van zwakte en onbekwaamheid, wat ten enenmale onmogelijk is. Het zou godslasterlijk zijn, tegen de Zoon van God, om te veronderstellen dat één enkele vlek aan Zijn onderzoekende blik zou kunnen ontsnappen.

Als de lezer in het oordeel komt, moet dat oordeel volmaakt zijn en daarom is zijn veroordeling onvermijdelijk.

Wij zouden deze ernstige zaak onder de aandacht van de onbekeerde lezer willen brengen. Het vraagt zijn ernstige en dwingende aandacht. De dag nadert snel, dat ieder ijdel woord, iedere ijdele gedachte, iedere zondige daad en het licht zal worden gebracht en verantwoord moet worden. Christus als Rechter heeft ogen als een vlammend vuur en voeten al blinkend koper, ogen om te ontdekken en voeten om het kwade te verbrijzelen. Ontsnappen is niet mogelijk. Dan is er geen genade. Alles zal streng en onverbiddelijk oordeel zijn. “En ik zag een grote, witte troon en Hem die daarop zat, voor Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, de groten en de kleinen, voor de troon staan; en er werden boeken geopend. En een ander boek werd geopend, namelijk dat van het leven. En de doden werden geoordeeld volgens wat in de boeken geschreven was, naar hun werken. En de zee gaf de doden die in haar waren, en de dood en de Hades gaven de doden die in hen waren, en zij werden geoordeeld, ieder naar zijn werken. En de dood en de Hades werden geworpen in de poel van vuur. Dit is de tweede dood: de poel van vuur. En als iemand niet geschreven gevonden werd in het boek van het leven, werd hij geworpen in de poel van vuur.” (Op.20:11-15)

Let op het verschil tussen “boeken” en het “boek van het leven.” Hier is het oordeel over de doden, die in hun zonden gestorven zijn, van de eerste tot de laatste. Het “boek van het leven” wordt geopend, maar er is geen oordeel voor allen, van wie de namen daarin staan opgeschreven door de uitverkiezende en vergevende hand van liefde. De “boeken” bevatten de vreselijke verslagen – catalogi van zonden van iedere man, vrouw en kind, van het begin tot het eind van de tijd. Er is geen ontsnapping mogelijk. Ieder staat daar in zijn

³ 1Sam.25:29

eigen persoonlijkheid in dat verschrikkelijke ogenblik. Ieders oog zal zichzelf zien en terugkijken op zijn vroegere geschiedenis in het licht van de grote witte troon, vanwaar geen ontsnapping mogelijk is.

De twijfelaar kan hiertegen redeneren zeggend: "Hoe kan dat nu? Hoe kunnen alle doden voor God staan? Hoe kunnen de talloze miljoenen gestorvenen sinds de schepping van de wereld voldoende ruimte vinden voor de rechterstoel? Hierop kan men heel eenvoudig antwoorden, wat de twijfelaar ook denkt: God, die ze schiep, zal voor hen een plaats maken om te staan in het oordeel en een plaats om eeuwige straf door te brengen. Vreselijke gedachte? God heeft een dag bepaald, "waarop Hij het aardrijk in gerechtigheid zal oordelen door een man die Hij daartoe heeft bestemd, waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit de doden op te wekken." (Hand.17:31)

Iedereen zal geoordeeld worden in overeenstemming met zijn werken. De plechtige zitting van het oordeel in Openbaring 20 zal geen algemeen oordeel zijn. Er zijn boeken. Iedereen zal geoordeeld worden. Hoe? Naar zijn werken. Niets kan duidelijker zijn. Ieder heeft zijn eigen zonden en daarvoor zal hij geoordeeld en eeuwige gestraft worden. Sommigen menen, dat men alleen geoordeeld zal worden, omdat men het evangelie verworpen heeft. Dat is verkeerd. De Schrift leert het tegenovergestelde. Die verklaard, dat de mensen zullen geoordeeld worden naar hun werken.

Wat moeten we verstaan onder de "vele slagen" en de "weinig slagen" van Lukas 12:47,48? Wat is de kracht van "draaglijker" in Mattheüs 11:22,24? Betekent dat niet duidelijk, dat er verschil zal zijn in de mate van oordeel en straf? Leert Paulus niet duidelijk in Efeze 4 en Kolosse 3 dat de toorn van God komt over de zonen der ongehoorzaamheid (ongeloof) waarvoor hij de heiligen zo ernstig waarschuwt.

Natuurlijk, de verwerping van het evangelie laat de mensen op de terrein van het oordeel, net zoals het ware geloof in het evangelie de mensen van het oordeel vrijwaart. Maar het oordeel zal in ieder geval zijn naar iemands werken. De heiden, die leeft in duisternis, zal in hetzelfde boek voorkomen en gestraft worden. Maar de man, die het evangelie verworpen heeft, is schuldiger. Voor de laatste zal het niet "draaglijker" zijn. Beiden worden geoordeeld naar hun werken. God weet, hoe Hij met de mensen moet handelen. Hij kan onderscheid maken en Hij verklaart, dat Hij een ieder zal geven naar zijn werken.

Denk daar over na. Als u onbekeerd bent, betreft het u. Als u bekeerd bent, denk erover voor anderen. Zoals Paulus zegt: "Daar wij dan weten hoezeer de Heer te vrezen is, overreden wij de mensen." (11) Het is onmogelijk na te denken over komende oordeel en niet bewogen te worden, om vrienden te waarschuwen. Het is van het grootste belang dat de gewetens van mensen geraakt worden door de ernstige waarheid van de rechterstoel van Christus. Dat zij de ernst voelen van het feit dat zij met God te doen krijgen als Rechter.

Mocht er iemand vragen, getroffen door deze ernstige zaak. "Wat moet ik doen?" Dan is het antwoord eenvoudig, want het evangelie zegt, dat Hij, die binnenkort zal handelen als een Rechter, nu geopenbaard is als een Rechtvaardiger - zelfs van een goddeloze zondaar, die in Jezus gelooft. Dat verandert het aanzicht van de dingen helemaal. De gedachte van de rechterstoel verandert niet. Integendeel. Die behoudt zijn gewicht en ernst. Maar de gelovige ziet die van een heel ander standpunt. Niet als een schuldig lid van Adams geslacht. Maar als een gerechtvaardigd en aangenomen lid van de Tweede Adam. In plaats van die rechterstoel te bekijken, als de plaats waar zijn eeuwig heil of verderf wordt beslist, bekijkt hij die als één die weet dat Hij Gods maaksel is en dat hij nooit in het oordeel kan komen, omdat hij de grond van schuld, dood en oordeel heeft verlaten en nu door de dood en opstanding van Christus op een heel nieuwe bodem staat van leven, gerechtigheid en onbewolkte gunst.

Het is nodig, daarover heel duidelijk te zijn. Vele, zelfs christenen is dit niet duidelijk en zijn bang als ze aan de rechterstoel denken. Zij kennen God niet als de Rechtvaardiger. Hun geloof heeft Hem nog niet aangegrepen, als Diegene, die Jezus onze Heer uit de doden heeft teruggebracht. Velen zien op Christus om God buiten te houden als Rechter, op dezelfde wijze als de Israëlieten naar het bloed keken om de verderfengel buiten te houden. (Ex.12) Het is natuurlijk werkelijkheid, maar het is niet de waarheid die in het Nieuwe Testament geopenbaard is. Er is een groot verschil tussen God buiten houden als een Verderver en Rechter, en Hem te zien als een Heiland en Rechtvaardiger. Een Israëliet vreesde, dat God binnen zou komen, omdat Hij het land doorging als een Verderver. De gelovige wil graag in Gods tegenwoordigheid zijn, omdat Hij Zichzelf heeft geopenbaard als een Rechtvaardiger, door Jezus onze Heer uit de doden op te wekken.

Er zijn drie manieren om zich uit te drukken, gebruikt door Paulus in Romeinen 3 en 4, waarover men moet nadenken.

In Rom.3:26 zegt hij: "geloven in Jezus." In Rom.4:5 zegt hij: "geloven in Hem die de goddeloze rechtvaardigt" en in Rom.4:24 zegt hij: "geloven in Hem die Jezus onze Heer uit de doden heeft opgewekt."

Nu is er geen onderscheid in de Schrift zonder verschil. Bij elk onderscheid zullen we vragen: Wat is het verschil? Wat is nu het verschil tussen:

- 1 "geloven in Jezus" en,
- 2 "geloven in Hem, die Jezus onze Heer uit de doden heeft opgewekt?"

Dit. Sommigen geloven in Jezus, maar diep in hun hart, hebben ze vrees om God te ontmoeten. Ze betwijfelen hun behoudenis niet en zijn werkelijk gered door het geloof in Jezus met een eeuwige behoudenis. Toch is er een verborgen vrees voor God en een terugschrikken voor de dood. Zij weten dat Jezus vriendelijk voor hen

is, want Hij stierf voor hen, maar zij zien niet zo duidelijk die goedgunstigheid van God.

Daardoor zijn velen onzeker en in geestelijke angst. Hun geloof heeft God nog niet gezien als Diegene die Jezus onze Heer uit de doden heeft opgewekt. Zij zijn er niet zeker van, hoe het met hen zal gaan. Soms zijn ze gelukkig, door de kracht van de nieuwe natuur, waaraan ze deel hebben, zij zijn met Christus bezig. Maar dan zijn ze weer ellendig en zien ze God niet als hun Rechtvaardiger en als Diegene, die de zonde in het vlees heeft geoordeeld. Zij denken aan God als Rechter, met wie ze nog enkele kwesties moeten regelen. Zij voelen, alsof Gods oog op hun inwonende zonde rust en alsof zij op een of andere manier nog die kwestie met God moeten regelen.

Zo zijn er velen. Zij zien op God niet als de veroordelaar van de zonde in Christus op het kruis en als de Rechtvaardiger van de zondaar, die gelooft in Christus, die uit de doden is opgestaan.

Zij zien Jezus op het kruis, om hen te beschermen tegen God als Rechter, in plaats van op te zien tot God als Rechtvaardiger door Christus uit de doden op te wekken. Jezus werd overgegeven voor onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardiging. Onze zonden zijn vergeven. Onze inwonende zonde of boze natuur is veroordeeld en terzijde gezet. Die bestaat niet meer voor God. Ze is wel in ons, maar Hij ziet ons alleen in een opgestane Christus. En wij zijn geroepen onszelf dood te houden en door de kracht van de Geest van God onze leden op aarde te doden. De boze natuur geen kans te geven en te onderdrukken, die nog in ons woont en zal blijven wonen totdat we uit onze tegenwoordige plaats genomen worden en voor altijd bij de Heer zijn.

Dat maakt alles zo duidelijk. We hebben al gesproken over het feit, dat “die in vlees zijn, kunnen God niet behagen,” maar de gelovige is niet in het vlees, hoewel het vlees in Hem is. Hij is in het lichaam en op de aarde, wat zijn bestaan betreft. Maar hij is niet in het vlees. Niet van de wereld, wat zijn plaats betreft, die hij van God gekregen heeft. “Maar u bent niet in het vlees maar in de Geest.” (Rom.8:9) “Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben.” (Joh.17:16)

Wat een troost voor het hart, dat gebukt gaat onder het gevoel van de inwonende zonde en dat niet weet, wat het er mee moet doen! Vrede en troost voor de ziel, als ik zie, dat God mijn zonde op het kruis heeft geoordeeld en mij gerechtvaardigd heeft in een opgestane Christus! Waar zijn mijn zonden? Uitgewist. Waar is mijn zonde? Geoordeeld en terzijde gezet. Waar ben ik? Gerechtvaardigd en aangenomen in een opgestane Christus. Ik ben tot God gebracht zonder wolk of twijfel. Ik ben niet bang voor mijn Rechtvaardiger. Ik vertrouw Hem, heb Hem lief en aanbid Hem. Ik verheug mij in God en verheug mij in de hoop van Zijn heerlijkheid.

Op deze manier hebben we de weg bereid om het onderwerp van de rechterstoel uit vers 10 van ons hoofdstuk te kunnen behandelen.

“Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naar dat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad.”

+ Er is in werkelijkheid geen moeilijkheid of verwarring. We moeten de zaak vanuit een goddelijk standpunt bekijken om het duidelijk te zien. Dat is waar voor elk onderwerp, dat in het Woord van God behandeld wordt. De oorzaak van de moeilijkheid door zo velen gevoeld in verbinding met de rechterstoel van Christus is denken aan zichzelf. Daarom horen we vragen, zoals: “Is het mogelijk, dat al onze zonden, ons falen, onze gebreken, al onze verkeerde en dwaze wegen, openbaar zullen worden voor allen, die voor de rechterstoel van Christus staan?”

De Schrift zegt zo iets niet. De tekst verklaart alleen: “wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus;” Maar hoe zullen wij geopenbaard worden? Zeker, zoals we zijn. Hoe is dat? Als Gods maaksel. Volmaakt rechtvaardig, volmaakt heilig en volmaakt aangenomen in de Persoon van Hem, die op de rechterstoel zit en die zelf in Zijn lichaam het oordeel onderging, dat wij verdiend hadden en volledig een einde maakte aan het hele systeem, waarin wij waren. Alles wat wij als zondaars moesten ondergaan, onderging Hij in onze plaats. Onze zonden droeg Hij, om onze zonde werd Hij geoordeeld. Hij stond in onze plaats en heeft beantwoord aan alle verantwoordelijkheden, die op ons rustten, als mensen, die in het vlees leven, als leden van de eerste mens, die op de oude scheppingsgrond stonden. De Rechter zelf is onze gerechtigheid. Wij zijn in Hem. Al wat we zijn of hebben, danken wij aan Hem en aan Zijn volmaakt werk. Als we als zondaars, Christus als Rechter zouden moeten ontmoeten, was ontsnappen onmogelijk; maar omdat Hij onze gerechtigheid is, is veroordeling totaal onmogelijk. Kortom, de zaak is omgekeerd.

De zoendood en de overwinnende opstanding van onze Goddelijke Plaatsvervanger hebben alles totaal veranderd, zodat de uitslag van de rechterstoel van Christus zal zijn, om te openbaren, dat er niets is, niets kan zijn van een enkele vlek op dat maaksel van God, wat de gelovige toch is, volgens de Schrift.

Maar dan rijst de vraag: “Waar komt die vrees vandaan, dat al onze boosheid openbaar zal worden voor de rechterstoel?” Weet Hij niet alles van ons? Zijn we banger openbaar te worden in de ogen van mensen en engelen, dan in de ogen van onze gezegende en aanbiddelijke Heer? Als we voor Hem openbaar zijn wat maakt het dan uit door wie wij nog meer gekend worden? Hoe ver worden Petrus en David en vele andere mannen Gods aangetast door het feit, dat miljoenen het verhaal van hun zonden hebben en dat het verhaal daarvan gedrukt staat op de geïnspireerde bladzijden?

Zou hen dat verhinderen, de snaren van de gouden harp te tokkelen of hun kronen voor de voeten te werpen van Hem, van wie het kostbare bloed voor eeuwig al hun zonden heeft uitgewist en ze gebracht heeft zonder vlek in de volle schittering van de troon van God? Zeker niet. Waarom dan ongerust zijn, omdat we openbaar zullen worden voor de rechterstoel? Zal de Rechter van de hele aarde geen recht doen? Mogen we niet veilig alles in de handen laten van Hem, die ons heeft liefgehad en ons gewassen heeft in Zijn bloed. Kunnen wij onszelf niet onvoorwaardelijk overgeven aan Hem, die ons zo liefhad? Zal Hij ons aan de kaak stellen? Wil Hij, kan Hij iets doen, dat niet in overeenstemming is met de liefde, die Hem Zijn kostbaar leven deed geven voor ons? Zal het Hoofd het lichaam aan de kaak stellen of enig lid daarvan? Zal de Bruidegom de bruid aan de kaak stellen? Ja, in een opzicht. Hij zal openlijk voor alle schepselen tonen, dat er geen vlek of rimpel of iets dergelijks gezien wordt op die Gemeente, die Hij liefhad met een liefde, die vele wateren niet konden uitblussen.

Die nabijheid van het hart van Christus, zowel als de kennis van Zijn volmaakt werk, zouden alle nevelen moeten wegvagen die het onderwerp van de rechterstoel omhullen. Gewassen van onze zonden door het bloed van Christus, geliefd door God zoals Hij Jezus liefheeft, hebben wij geen reden om bang te zijn voor de rechterstoel of om terug te schrikken voor de gedachte, dat we geopenbaard zullen worden. Niets kan daar onze plaats voor God veranderen, onze betrekking tot God aantasten, ons recht verminderen, ons vooruitzicht verduisteren. Ja, het licht van de rechterstoel zal de nevelen verjagen, die de troon der genade hebben verduisterd.

Velen voor de rechterstoel staande, zullen zich verwonderen, dat zij ooit hebben gevreesd. Dan zullen zij hun fout erkennen en de genade aanbidden, die zo veel groter is geweest, dan hun wettische vrees. Velen, die hun rechten op aarde niet hebben genoten, zullen deze dan leren en zich verheugen en zich verwonderen – liefhebben en aanbidden.

Dan zullen zij in het licht zien, wat een armelijke, zwakke, oppervlakkige, onwaardige gedachten zij op aarde hadden over de liefde van Christus en over de ware betekenis van Zijn werk. Dan zullen zij inzien, hoe treurig geneigd zij geweest zijn om Hem af te meten naar zichzelf en te deken en te voelen, alsof Zijn gedachten en wegen gelijk waren aan hun eigen wegen. Dit alles zal gezien worden in het licht van die dag, en zal een uitbarsting van lof – het opgetogen halleluja – van menig hart doen uitgaan, dat op aarde, geen vrede en vreugde smaakte door wettische en onwaardige gedachten voor God en Zijn Christus.

Hoewel niets ons voor de rechterstoel kan verontrusten, wat de plaats en betrekking van het zwakste lid van Christus betreft. Toch is de gedachte aan de rechterstoel ernstig en gewichtig. Niemand kan dieper dat gewicht en ernst voelen, dan hij die met volmaakte kalmte daarnaar kan uitzien. Twee dingen zijn nodig om deze kalmte van geest te genieten:

- 1 we moeten een recht hebben zonder vlek en
- 2 onze zedelijke en praktische toestand moet gezond zijn.

Geen evangelische duidelijkheid heeft baat, als we niet zuiver wandelen voor God. Het helpt een mens niet, of hij zegt, dat hij niet bang is voor de rechterstoel van Christus, omdat Christus stierf voor hem, terwijl hij tegelijkertijd wandelt op een lichtzinnige zorgeloze genotzuchtige manier. Dit is een verschrikkelijke dwaling. Het is verontrustend personen te ontmoeten, die een verontschuldiging vinden in de evangelische helderheid om de verantwoordelijkheid te verminderen, die op hen rust als dienstknechten van Christus. Zullen we ijdele woorden spreken, omdat we weten, dat we nooit in het oordeel zullen komen? De gedachte alleen is afschuwelijk, en toch kunnen terugschrikken voor zo'n gedachte, als die in duidelijke taal voor ons komt, terwijl we tegelijkertijd, ons zelf door een verkeerde toepassing van de genade, laten gaan in schuldige laksheid en zorgeloosheid tegenover de eisen van heiligheid.

Dit moet ijverig vermeden worden. De genade, die ons gered heeft van het oordeel, moest krachtiger invloed op onze wegen uitoefenen, dan de vrees voor het oordeel. Ja, nog meer, laten we ons herinneren, dat als we als zondaars bevrijd zijn van het oordeel en de toorn, wij toch als dienstknechten rekenschap zullen moeten geven van onszelf en van onze wegen.

Er is geen sprake van, dat we aan de kaak gesteld worden voor mensen, engelen of duivel. Nee, "ieder van ons zal voor zichzelf rekenschap geven aan God." (Rom.14:11,12) Dat is ernstiger, gewichtiger van meer invloed, dan aan de kaak gesteld worden voor enig schepsel. "Wat u ook doet, doet het van harte, als voor de Heer en niet voor mensen, daar u weet dat u van de Heer als vergelding de erfenis zult ontvangen: u dient de Heer Christus. Want wie onrecht doet, zal het onrecht dat hij gedaan heeft, terugontvangen; en er is geen aanzien des persoons." (Kol.3:23-25)

Dit is ernstig en heilzaam. Men kan vragen: "Wanneer zullen we rekenschap moeten geven aan God? Wanneer zullen we het onrecht terugontvangen?" Dat wordt niet gezegd, het niet aan de orde is. Het doel van de Heilige Geest in deze tekst, is het geweten te brengen in heilige oefening in de tegenwoordigheid van God en de Heer Christus. Dat is nodig in een dag van gemakkelijke belijdenis, zoals tegenwoordig, waar veel gesproken wordt over genade, vrijheid, rechtvaardiging zonder werken, onze plaats in Christus. Zouden we deze dingen willen verzwakken? Nee, integendeel, we zouden de mensen willen brengen tot de Goddelijke kennis en het genot van deze kostbare voorrechten. Maar we moeten de regelende kracht van de waarheid niet vergeten. Er zijn altijd twee kanten aan een zaak en in het Nieuwe Testament vinden we de duidelijkste verklaringen van de genade, naast de meest ernstige en diepgaande verklaringen over onze verantwoordelijkheid. Vertroebelt het laatste de

genade? Zeker niet. Evenmin als de eerste de verantwoordelijkheid minder maakt. Beide moeten hun juiste plaats hebben en hun vormende invloed kunnen uitoefenen op onze karakters en wegen.

Sommigen hebben een afkeer van woorden als "plicht" en "verantwoordelijkheid." Mar zij, die het diepste gevoel van de genade hebben, hebben ook als noodzakelijk gevolg het waarachtigste gevoel van plicht en verantwoordelijkheid. Wij kennen geen uitzondering. Een hart, op de rechte wijze beïnvloed door genade, zal zeker ieder zinspeling op de eis van heiligheid aannemen. Alleen ijdele praters over genade en over de plaats van de gelovige, protesteren tegen plicht en verantwoordelijkheid. God wil praktische werkelijkheid. Hij is echt met ons, en wil, dat wij echt met Hem zijn. Hij is waar in Zijn liefde en in Zijn trouw; en Hij wil, dat wij waar zijn in onze betrekkingen met Hem en in onze beantwoording aan Zijn heilige eisen.

Het doet er weinig toe om "Here, Here" te roepen als wij zijn geboden niet bewaren. Het is alleen maar schijn als we zeggen: "Ik ga Heer," als we niet gaan. God ziet uit naar gehoorzaamheid van Zijn kinderen. "Hij is een beloner van hen, die Hem zoeken." (Hebr.11:6)

Laten we deze dingen onthouden, want dat is het wat geopenbaard wordt voor de rechterstoel. "Wij moeten allen geopenbaard worden." Dat is onvermengde vreugde voor een oprechte geest. Als we ons niet verheugen kunnen bij de gedachte aan de rechterstoel van Christus, moet er ergens iets verkeerd zijn bij ons. Of we begrijpen niet wat de genade ons gegeven heeft, of we wandelen niet op de juiste manier. Als we weten, dat we gerechtvaardigd en aangenomen zijn voor God in Christus en als we een zuivere wandel in Zijn tegenwoordigheid hebben, dan zal de gedachte aan de rechterstoel ons niet verontrusten. Paulus kon zeggen: "maar voor God zijn wij openbaar geworden, en ik hoop dat wij ook in uw gewetens openbaar zijn geworden." (11) Was Paulus bang voor de rechterstoel? Nee. Waarom niet? Omdat hij wist, dat hij aangenomen was, wat zijn persoon betreft in een opgestane Christus; en wat zijn wegen betrof "beijverde hij zich om, hetzij inwonend, hetzij uitwonend, Hem welbehaglijk te zijn." (9) Zo was het met deze heilige man Gods en toegewijd dienstknecht van Christus. "Daarom oefen ik mij ook om altijd een onergerlijk geweten te hebben tegenover God en de mensen." (Hand 24:16) Paulus wist, dat hij aangenomen was in Christus en daarom werkte hij om aangenaam voor Hem te zijn in al zijn wegen.

Deze twee dingen moeten nooit van elkaar gescheiden worden. In elk door God geleerd gemoed of door God geleid geweten zijn ze aanwezig. Volmaakt samen gevoegd en oefenen in heilige overeenstemming hun vormende kracht uit op de ziel. Het moet ons doel zijn nu al in het licht van de rechterstoel te wandelen. Dat zou in veel opzichten onze weg beïnvloeden en regelen. Dit leidt niet naar wettische gezindheid. Onmogelijk. Zullen wij wettisch gezind zijn, als we

voor de rechterstoel staan? Zeker niet. Daarom zal de gedachte aan de rechterstoel nu geen wettische invloed uitoefenen. Er kan werkelijk geen grotere vreugde zijn voor een oprecht hart, dan te weten, dat alles helder en duidelijk zal uitkomen in het volmaakte licht van die ernstige dag, die nadert. Dan zullen wij alles zien, zoals Christus het ziet en alles oordelen, zoals Hij het oordeelt. Wij zullen onze hele levensloop in deze wereld zien vanuit het goddelijke licht van de rechterstoel. De fouten die we gemaakt hebben, hoe slecht we deden, gemengde beweegredenen, geheime bedoelingen, verkeerde doelen die we hadden, alles.

En dat allemaal in het goddelijke licht en waarheid. Niet voor het hele heelal! Maar dat zou ons niet verontrusten. Het kan onze behoudenis niet aantasten. Nee, daar zullen wij schijnen in al de volmaaktheid van onze opgestaan en verheerlijkte Hoofd. De Rechter zelf is onze gerechtigheid. Wij zijn in Hem. Hij is ons alles. Wat kan ons deren? We zullen daar verschijnen als de vrucht van Zijn volmaakt werk. We zullen zelfs met Hem verbonden zijn in het oordeel, dat Hij over de wereld uitoefent.

Is dat niet voldoende om ieder probleem op te lossen? Maar steeds moeten we denken aan onze persoonlijke wandel en dienst. We moeten oppassen, dat we geen hout, hooi of stro brengen in het licht van de komende dag, want dan zullen we verlies lijden, hoewel wijzelf behouden zullen worden, zoals door vuur. We moeten ons nu zo gedragen, als zij, die al in het licht zijn, en van wie de enige wens is, te doen wat welbehaglijk is voor onze Heer. Niet uit vrees voor het oordeel maar onder de dwingende invloed van Zijn liefde. "Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij tot dit oordeel zijn gekomen, dat Een voor allen gestorven is; dus zijn zij allen gestorven. En Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf leven, maar voor Hem die voor hen is gestorven en opgewekt." (14) Dat is de echte beweegreden van elke christelijke dienst. Niet de vrees voor het oordeel, maar de liefde van Christus, die ons dringt; en we zullen nooit zo'n diep gevoel van die liefde hebben, dan wanneer we voor de rechterstoel van Christus staan.

Als deze voorbijgaande wereld weg is.
Als uw schitterende zon is weggezonden.
Als ik bij Christus ben in de hemel.
Terugblik op mijn levensweg.
Dan Heer zal ik ten volle kennen.
Niet eerder, hoeveel ik U te danken heb.

Er zijn nog meer belangrijke punten in dit hoofdstuk maar om te eindigen, willen we als Gods Geest ons daartoe in staat stelt, dat onderwerp aansnijden wat al de tijd voor onze geest heeft gestaan: "De dienst der Verzoening." Zo kort als mogelijk, zullen we uw aandacht daarvoor vragen, en wel met drie hoofdpunten:

1. de grondslag, waarop deze dienst rust;
2. de voorwerpen ten opzichte die wordt uitgeoefend;

3. de kenmerken, waardoor die dienst wordt gekenmerkt.

1 De grondslag

Dit staat in de laatste verzen van 2 Korinthe 5. “Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.” (21)

Wij hebben drie partijen. God, Christus, de zonde. Dit laatste is de uitdrukking van wat wij van nature zijn. In “ons” is niets dan zonde, van de hoofdschedel tot de voetzool, de gehele mens is zonde. (Jes.1:6)

Het beginsel van zonde doordringt het hele systeem van de gevallen mensheid. Wortel, Stam, takken, bladeren, bloesem, vruchten, alles is zonde, geboren in zonde. Wij allen hebben onze kenmerkende zonden. Wij zijn niet alleen verdwaald, maar wij keerden ons een iegelijk naar onze eigen weg. (Ps.119:67,176; Jes.53:6) Iedereen heeft zijn eigen bijzonder pad van boosheid en dwaasheid afgelegd. En dat alles is de vrucht van dat wat zonde heet. Het uitwendige leven van een ieder is maar de stroom van de fontein – een tak van de boom – de fontein is de zonde.

En wat is de zonde? Het is de werking van de eigen wil in opstand tegen God. Ons eigen plezier zoeken. Doen wat we zelf willen. Dat is de wortel. De bron van de zonde. Welke vorm of bekleding het ook heeft, of het grof is of verfijnd, het grote grondbeginsel, de oorzaak is eigen wil en die is zonde. We hoeven niet in bijzonderheden te treden, we zouden alleen willen, dat iedere gelovige een helder begrip had, van wat zonde is. En niet alleen dat, maar dat hij van nature zondig is. Waar dit feit gezien en erkend wordt, door de kracht van de Heilige Geest, daar kan geen vaste rust genoten worden, totdat de ziel de waarheid leert verstaan van 2 Korinthe 5:21. Eerst moet de kwestie van de zonde geregeld worden, voordat er een enkele gedacht aan verzoening kon zijn.

God kan nooit verzoend worden met de zonde. Maar de gevallen mens was een zondaar door zijn praktijk en zondig van nature. Zelfs de bronnen van zijn wezen waren bedorven en bezoedeld en God was heilig, rechtvaardig en waarachtig. Hij is te rein van ogen dan dat Hij het kwaad kan zien en kan de ongerechtigheid niet aanschouwen. (Hab.1:13) Dat is de reden dat er geen verzoening kan zijn tussen God en de zondige mensheid. Het is waar, dat God goed is, genadig en barmhartig. Maar Hij is ook heilig en heiligheid en zonde kunnen nooit samengaan.

Wat moest er gebeuren? Luister: “God heeft Christus tot zonde gemaakt.” Waar? In Zijn geboorte? In de Jordaan? In de hof van Gethsemane? Nee, wel werd de schaduw langer in de hof, de duisternis dikker, de somberheid dieper, maar alleen op het kruis werd het heilig, vlekkeloos, kostbare Lam van God tot zonde gemaakt. Dit is een hoofdwaarheid, een waarheid van levensbelang. Een waarheid, die vijand van God en

Zijn Woord probeert te verduisteren en op alle mogelijke manieren tracht op zij te zetten. De duivel probeert op de meest aannemelijke manieren, het kruis te vervangen. Het komt er bij hem niet op aan, hoe hij dat doel bereikt. Hij zal alles en iedereen gebruiken om afbreuk te doen aan de heerlijkheid van het kruis. De grote en centrale waarheid van het christendom, waar heel het samenstel van goddelijke openbaring rust als op een eeuwige grondslag.

“Hij heeft Hem tot zonde gemaakt.” Dat is de wortel van de hele zaak. Christus werd op het kruis voor ons tot zonde gemaakt. Hij stierf en werd begraven. De zonde was geoordeeld. De zonde had het juiste oordeel van God ontvangen. Er kon geen tittel of jota van voorbij laten gegaan worden. Hij goot Zijn onvermengde toorn over de zonde uit, in de persoon van Zijn Zoon, toen de Zoon zonde gemaakt werd voor ons. Het is een dwaling om te denken dat Christus het oordeel van God droeg tijdens Zijn leven, of dat iets anders dan de dood van Christus de kwestie van de zonde kon oplossen. Hij mocht vlees geworden zijn - geleefd en gewerkt hebben op aarde - Zijn talloze wonderen gedaan hebben – geheeld, genezen en levend gemaakt hebben – gebeden, geweend en gezucht hebben – maar niets van dat alles en ook niet alles tezamen, kon één enkele vlek van dat vreselijke ding, zonde uitwissen. God de Heilige Geest verklaart: “dat zonder bloedstorting er geen vergeving is.” (Hebr.9:22)

Als dus het heilig leven en de arbeid van de Zoon van God, als Zijn gebeden, tranen en zuchten, geen zonde kon wegdoen; denkt u dan, dat uw leven en arbeid, uw gebeden, tranen en zuchten, uw goede werken, godsdienstige gebruiken, instellingen en plechtigheden de zonde zou kunnen wegdoen? Een feit is, dat het leven van onze Heer alleen maar bewees, dat de mens hoe langer hoe meer schuldig. Het legde het sluitstuk op het gebouw van zijn schuld en liet daarom de kwestie van de zonde onopgelost.

Nog meer. Onze Heer zelf verklaart meerdere keren, de absolute en onvermijdelijke noodzakelijkheid van Zijn dood. “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen; maar als zij sterft, draagt zij veel vrucht.” (Joh.12:24) “Zo staat er geschreven dat de Christus moest lijden en uit de doden opstaan op de derde dag,” (Luk.24:46) “Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden dat het zo moet gebeuren?” (Mat.26:54)

In één woord, de dood was de enige weg van het leven, de enige grond voor vereniging, de enige grond voor de verzoening. Allen, die spreken over vleeswording als grondslag van onze vereniging met Christus ontkennen, op een duidelijke wijze, de hele serie waarheden, die verbonden zijn met een gestorven en opgestane Christus. Velen mogen dat misschien niet zien, maar Satan ziet dit wel en hij weet ook, hoe dit werkt. Hij weet, wat hij doet en de dienstknechten van de Heer behoren te weten, wat de dwaling inhoudt, waartegen wij waarschuwen.

Een feit is, dat de vijand niet wil, dat iemand inziet, dat in de dood van Christus, het oordeel werd uitgeoefend over de gevallen natuur en op de hele wereld. Dit gebeurde niet in de vleeswording. Een vleesgeworden Christus stelde de mens op de proef – Een dode Christus brengt de mens ter dood – Een opgestane Christus brengt de gelovige in vereniging met Hem.

Toen Christus op aarde kwam, stond de gevallen mens nog altijd op de proef. Toen Christus stierf, was de gehele gevallen mens veroordeeld. Toen Christus opstond uit de doden werd Hij het Hoofd van een nieuw geslacht, waarvan ieder lid, levend gemaakt door de Heilige Geest, door God wordt gezien als verenigd met Christus, in leven, gerechtigheid en genade. Hij wordt gezien als dood geweest, als door het oordeel gegaan, als vrij van alle veroordeling, zoals Christus zelf. “Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.” (21)

Iedere gelovige, die voor de Schrift buigt, zal weten, dat de vleeswording dit niet kon volbrengen. Ze deed de zonde niet weg. Moeten we nu over de heerlijkheden van de verborgenheid van de vleeswording spreken? Wij doen niets af van de waarheid. We tasten de zuiverheid niet aan van die kostbare grondwaarheid, omdat we zeggen, dat ze de zonde niet wegnam en niet de grondslag vormt van onze vereniging met Christus. (Wij menen van niet.) De vleeswording was nodig voor de volbrenging van de verzoening, Christus moest mens worden om te kunnen sterven. “Zonder bloedstorting is er geen vergeving.” Hij moest Zijn vlees geven voor het leven van deze wereld. (Joh.6:51) Maar dit bewijst alleen de absolute noodzakelijkheid van de dood. Het was het geven van Zijn vlees, niet de aanneming er van, dat de grondslag vormt van de hele groep waarheden: leven, vergeving, vrede, gerechtigheid, eenheid, heerlijkheid; alles. Zonder Zijn dood, is en kan er absoluut niets zijn, maar door Zijn dood hebben we alles.

Er is nu hierover genoeg gezegd, om het verband aan te tonen met onze speciale stelling: “de verzoeningsdienst.” Als we lezen: “God heeft Christus tot zonde voor ons gemaakt” betekent dit, dat niets minder dan de dood van het kruis. “Gij legt mij in het stof des doods.” (Ps.22:16)

Wat een uitdrukking! Wie kan de diepten peilen van deze woorden. Gij, mij en dood! Wie kan de vraag begrijpen: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Waarom verliet een heilige en rechtvaardig God, Zijn eniggeboren, veel geliefde Zoon? Het antwoord bevat de zekere basis van die wonderbare dienst van verzoening. Christus werd tot zonde gemaakt. Hij droeg alleen onze zonden, in Zijn lichaam op het hout; maar Hij werd tot zonde gemaakt. Hij werd beladen met de hele kwestie van zonde. Hij was het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt. (Joh.1:29) Op die manier verheerlijkte Hij God op het terrein, waar Hij was onteerd. Hij verheerlijkte Hem in alle dingen, waardoor Zijn majesteit was beledigd. Hij nam alles op zich. Plaatste

zichzelf onder het gewicht van de hele last en maakte de weg vrij, waardoor God de grondslagen van de nieuwe schepping kon leggen. Hij opende de eeuwige vloeddeuren, die de zonde had gesloten, zodat de volle vloed van de goddelijke liefde kon stromen langs het kanaal, dat Zijn zoendood alleen kon bereiden. Zolang de zonde aan de orde was, was er geen sprake van verzoening. Maar Christus tot zonde gemaakt, stierf en deed de zonde voor eeuwig weg en veranderde daardoor de grond en het karakter van Gods handelen met de mensen en met de wereld.

De dood van Christus is de enige grond van verzoening. Dat goddelijke werk opende de gelegenheid om mensen en dingen in hun juiste verhouding tot God te plaatsen en op hun eigen plaats voor Hem. En dat is de ware betekenis van verzoening. De zonde had de mens vervreemd van God en de dingen geheel op de verkeerde weg geplaatst, daarom moesten mensen en dingen verzoend of recht gezet worden. De dood van Christus heeft daarvoor de weg geopend.

Het verschil tussen “atonement⁴” en “reconciliation⁵” is belangrijk. Het woord “atonement” of “propitiation⁶” staat zes maal in het Nieuwe Testament.

“Genadig” (Luk.18:13) “Genadetroon” (Rom.3:25) “Verzoeningswerk” (Hebr.2:17) “Verzoendeksel” (Hebr.9:5) “Zoenoffer” (1Joh.2:21) “Zoenoffer” (1Joh.4:10)

Het woord “reconciliation” staat dertien maal in het Nieuwe Testament.

“Verzoend, verzoening” (Rom.5:10,11; 11:15) “Verzoene”(1Kor.7:11) “Verzoend, verzoenend, verzoenen” (2Kor.5:18,19,20) “Verzoenen” (Ef.2:16) “Verzoen, verzoend” (Kol.1:20,21)

“Atonement” is niet hetzelfde als “reconciliation.”⁷ “Atonement” is de grondslag van de “reconciliation.” De zonde heeft de mens tot vijand gemaakt en de dingen verward. In Kolosse 1:20-22 staat: “*na vrede gemaakt te hebben door het bloed van zijn kruis, (dat is de grondslag = atonement) door Hem, hetzij de dingen*

⁴ atonement = verzoening, goedmaken

⁵ reconciliation = verzoening, overeenbrengen, bijleggen, schikken zie ook noot 8

⁶ propitiation = verzoening, boetedoening

⁷ Noot van de vertaler: het verschil tussen “atonement” en “reconciliation” wordt in de schrift, althans in de verschillende vertalingen wel verward. Bijv. Rom.5:11 “atonement” terwijl het “reconciliation” had moeten zijn. In Hebr.2:17 “reconciliation” terwijl het “atonement” had moeten zijn.

Noot jps: Waarschijnlijk is de King James gebruikt. Deze geeft deze woorden verkeerd. Darby geeft in betreffende teksten “reconciliation” en “propitiation.” Dit doet ook de Interlinear bible.

op de aarde, hetzij de dingen in de hemelen. En u, die er vroeger vreemd aan was en vijandig gezind was door uw boze werken, heeft Hij echter nu verzoend in het lichaam van zijn vlees door de dood, om u heilig, onberispelijk en onstraffelijk voor Zich te stellen;” Hier staat de dood van Christus als de grond van de verzoening, zowel van mensen en dingen.⁸

Soms wordt gezegd: “de dood van Christus was nodig om God te verzoenen met de mens. Dit is een vrome dwaling, ontstaan door geen aandacht te geven aan de taal van de Heilige Geest en aan de duidelijke betekenis van het woord “reconcile.”

God veranderde nooit, heeft Zijn normale en ware positie nooit verlaten. Hij blijft trouw. Daar was en kon geen storing, verwarring of vervreemding zijn, wat Hem betreft. Daarom was het ook niet nodig om Hem met ons te verzoenen. In feite was het juist het omgekeerde. De mens was afgedwaald. Hij was de vijand en moest verzoend worden. Maar dat was geheel onmogelijk als de zonde niet rechtvaardig weggedaan werd en de zonde kon alleen weggedaan worden door de dood. Ja, de dood van Één, die mens zijnde, kon sterven en God zijnde al de waardigheid, waarde en heerlijkheid van Zijn Goddelijke Persoon kon meedelen aan het zoenoffer, dat Hij opofferde.

Daarom spreekt de Schrift nooit over God te verzoenen met de mens. Zo’n uitdrukking staat niet in de Bijbel. “God verzoende in Christus de wereld met Zichzelf terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende.” (19) “En alles is uit God, die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus.” (18)

Kortom God, in Zijn oneindige genade en barmhartigheid brengt ons tot Zichzelf terug door de zoendood van Christus. Hij geeft ons niet alleen maar onze oorspronkelijke plaats terug of plaatst ons op de oude voet of in oorspronkelijke verbinding; maar zoals verschuldigd was aan het werk van Christus, geeft Hij ons veel meer terug dan wij verloren hadden en voert ons in de wondere verbinding van zonen en geeft ons een plaats in Zijn tegenwoordigheid in goddelijke en eeuwige gerechtigheid en in de oneindige gunst en aangenaamheid van Zijn eigen Zoon Jezus Christus, onze Heer.

Wat een genade! Wat een verbazingwekkend en heerlijk plan! Wat een dienst! Maar moeten we ons wel verwonderen, als we denken aan de dood van Christus als de grondslag van dit alles? Als we er aan denken dat Christus zonde voor ons werd gemaakt, lijkt het slechts de noodzakelijke tegenhanger dat wij zouden

worden “gerechtigheid Gods in Hem.” Het zou geen passend resultaat zijn geweest van zo’n werk als Christus heeft volbracht, als het mensen en dingen terug bracht tot de Adamitische of oude scheppingsgrond.

Dat zou het hart van God nooit hebben voldaan, ook niet wat betreft Christus heerlijkheid of onze zegen. Het zou geen antwoord geweest zijn op dat almachtig beroep van Johannes 17:4,5 “Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven; en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was.”

Wie kan de diepte en de kracht peilen van deze woorden, die de God en Vader van onze Heer Jezus Christus hoorde? We gaan hier niet verder op in, hoe graag we dat ook zouden doen.

2 De voorwerpen

De voorwerpen ten opzichte van wie de verzoeningsdienst word uitgeoefend. We hebben er eigenlijk al over gesproken. De “mensen en dingen.” Want dat zijn de voorwerpen, deze zijn inbegrepen in dat veelomvattende woord “wereld.” God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend. Het is niet mogelijk dat enig schepsel onder de hemel zich kan uitsluiten van het bereik van deze kostelijke dienst. Voordat iemand zichzelf kan uitsluiten van de toepassing van al deze genade op zichzelf, moet hij bewijzen, dat hij niet tot de wereld behoort. Dat kan hij niet en daarom moet hij inzien, dat God hem smeekt verzoend te worden.

3 De kenmerken

Dit brengt ons er toe ons bezig te houden met de kenmerken die deze heerlijke dienst heeft.

1 Gods houding

Hij smeekt zondaars. Wat een gedachte! Het is te veel voor het hart om dat te begrijpen. Denk er eens over na: de Allerhoogste en Machtige God, de Schepper van de einden der aarde. Hij die macht heeft om beide ziel en lichaam te verderven in de hel. Denk daar eens aan, dat Hij u bidt en smeekt vriend met hem te worden. Niet uw bidden en Hij is de hoorder! Nee, het omgekeerde. Hij bidt en wat vraagt Hij u? Is het om iets te doen of iets te geven? Nee, Hij vraagt u eenvoudig of u vrienden met hem wilt worden, omdat Hij u begunstigd heeft ten koste van Zijn eigen Zoon. Denk eens daarover na.

Hij spaarde Zijn eigen veelgeliefde Zoon niet, maar strafte Hem in uw plaats. Hij maakte Hem tot zonde voor u. Hij oordeelde uw zonde in de persoon van Zijn Zoon, op het kruis, opdat Hij u zou kunnen verzoenen. En nu strekt Hij Zijn armen naar u uit en opent Zijn hart voor u en bidt u om verzoend te worden. Om vrienden met Hem te worden. Het is een alles overtreffende genade. Menselijke taal kan deze grote werkelijkheid alleen maar verzwakken.

⁸ In 1 Korinthe 7:11 zien we het gebruik van “reconciliation.” “en als zij toch gescheiden is, laat zij ongetrouwd blijven of zich met haar man verzoenen.” In het Grieks wordt het woord gebruikt bij wisselgeld; het uitruilen van het ene voor het andere; gevangenen uitwisselen; de verandering van een vijandig persoon tot vriend. Overal wordt het onderscheid tussen “atonement” of “propitiation” en “reconciliation” gehandhaafd.

De kracht van vers 20 wordt verzwakt door het woordje “u” dat eigenlijk niet ingevoegd moest worden. Het lijkt er op alsof de apostel de heiligen uit Korinthe smeekte om verzoend te worden, maar hij gebruikt alleen maar de woorden, die de gezanten voor Christus gebruiken, overal waar zij door de wijde wereld, waarin ieder schepsel onder de hemel moet worden aangesproken.

Niet: “Doe dit of dat” – “Geef dit of dat” – Geen bevel, geen verbod, maar eenvoudig: “Laat u verzoenen.”

2 geen overtreding toegerekend

En dan, wat een aanmoediging voor het arme bevende hart, dat de last van zonde en schuld draagt, om verzekerd te worden dat God niet één van hun zonden hun wil ten laste leggen of toerekenen. Dit is nog een kostelijke eigenschap van de verzoeningsdienst. “Terwijl Hij hun overtredingen hun niet toerekende.” Dit moet het hart gerust stellen. Als God tegen mij zegt, dat Hij mij niet één misdaad wil toerekenen, omdat Hij ze al toegerekend heeft aan Jezus op het kruis, zal dit mij gerust stellen en mijn hart bevrijden. Als ik geloof, dat God meent, wat Hij zegt, moet volmaakte vrede mijn deel zijn. Natuurlijk, alleen door de Heilige Geest kan ik de kracht van deze heerlijke waarheid genieten. Maar wat de Heilige Geest mij wil laten geloven en waarin de Heilige Geest mij wil laten rusten, is, dat God niet één enkele zonde mij wil ten laste leggen.

Gezegend zij Zijn Naam, omdat Hij ze allemaal aan Christus heeft ten laste gelegd. Dat brengt ons bij het derde kenmerk van de verzoeningsdienst.

3 gerechtigheid geworden in Hem

Als God mij mijn misdaden niet wil ten laste leggen, wat wil Hij mij dan toerekenen? Gerechtigheid, ja de gerechtigheid van God. De natuur en het karakter van die gerechtigheid kunnen wij nu niet verklaren. Misschien een andere keer, als de Heer het toelaat. Nu bepreken we ons tot de verklaring in de tekst die voor ons ligt. “Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden

gerechtigheid van God in Hem.” Heerlijke waarheid! Aan de zonde is een einde gemaakt, wat de gelovige betreft. Christus leeft als onze blijvende gerechtigheid voor God en wij leven in Hem. Er is in het boek van de goddelijke gerechtigheid geen enkele boeking van onze schuld aan de debet zijde. Maar er is een opgestane en verheerlijkte Christus aan onze credit zijde. Nog meer. Niet alleen zijn onze zonden weg. Onze schuld weggedaan. Onze oude ik volledig weg. Niet alleen zijn wij gerechtigheid Gods gemaakt. Maar wij worden geliefd door God, zoals Jezus wordt lief gehad. Aangenomen in Hem. Één met Hem in alles wat Hij is en heeft als een opgestane, overwinnende, opgevaren en verheerlijkt mens aan Gods rechterhand. Hoger dan dit is het niet mogelijk te gaan.

Wij eindigen met tegenzin, met de pijnlijke bewustheid van zwakheid en armelijkheid van onze verhandeling van dit verheven en veelomvattend onderwerp. Maar dat moeten we in de hand van de Meester laten. Hij weet alles van het onderwerp en de verhandeling, alles over u en mij. Hem dragen wij alles op, terwijl we een ernstig beroep doen op de onbekeerden.

Laat ons toe u te herinneren dat deze heerlijke dienst weldra zal worden afgesloten. Het aangename jaar, de dag des heils zal spoedig tot een eind komen. De gezanten worden spoedig naar huis geroepen en hun zending zal voor altijd afgesloten worden. De deur gesloten en de dag der wrake begint in toorn en wraak op een wereld, die Christus verwerpt.

Wij smeken u, ontvlucht de komende toorn.

Denk er om, dat Hij, die nu bidt en u smeekt om verzoend te worden, de volgende vreselijke woorden heeft gesproken: “*Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; En gij al Mijn raad verworpen, en Mijn bestraffing niet gewild hebt; Zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt*” (Spr. 1:24-26). Dat de lezer mag ontkomen aan de onuitsprekelijke verschrikkingen van de dag van wraak en oordeel!

Oorsprong: *Miscell. Writings 4-6*

Titel: -